

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Sylvie Šiškeové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatele: **Mgr. O. S.**, zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem, Kozí 916/5, Praha 1, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 27. 10. 2021, čj. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á** pro zjevnou neopodstatněnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným NSS dne 28. 10. 2021 se navrhovatel domáhá zrušení mimořádného opatření odpůrce uvedeného v záhlaví (napadené opatření). Odpůrce toto opatření vydal podle § 69 odst. 1 písm. i) a § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů. Odpůrce opatřením zakázal pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest, kterými jsou respirátor nebo obdobný prostředek.

[2] Navrhovatel namítá, že v odůvodnění napadeného opatření chybí zpráva o hodnocení rizik a odůvodnění nemá oporu v odborných podkladech. Opatření nepřispívá ke snížení rizika přenosu onemocnění covid-19. Pravým důvodem přetížení zdravotního systému je zanedbání primární péče. Odpůrce stanoví jako cíl nepřezkoumatelnou a epidemiologicky neodůvodněnou hodnotu minimalizace přenosu. Dále navrhovatel popisuje zkušenosti a roli praktických lékařů. Uvádí, že napadené opatření má negativní vliv na jeho zdravotní stav a zasahuje jeho osobní svobodu a lidskou důstojnost. Navrhovatel také zhodnotil stav epidemie v uplynulém roce.

[3] Podle odpůrce má napadené opatření přispět ke zmírnění rizik. Jde o opatření relativně jednoduché, levné a přitom účinné. Podrobné zhodnocení rizik se nachází na stranách 5 až 8 napadeného opatření. Vývoj epidemie lze sledovat na webu www.koronavirus.cz. Nošení ochrany dýchacích cest není zdraví škodlivé. K účinnosti ochrany dýchacích cest odkázal odpůrce na strany 9 až 10 napadeného opatření. Povinnost stanovená opatřením nesnižuje důstojnost navrhovatele a je přiměřená.

[4] V replice navrhovatel poukázal na rozpor usnesení NSS ze dne 4. 11. 2021, čj. 2 Ao 9/2021 - 155, s usnesením rozšířeného senátu ze dne 11. 11. 2021, čj. 4 Ao 3/2021 - 117. V další části repliky navrhovatel dále polemizoval s názory odpůrce.

[5] Návrh byl podán včas a osobou k tomu oprávněnou. NSS dále posuzoval, zda se nejedná o zjevně neopodstatněný návrh.

[6] Podle § 13 odst. 3 pandemického zákona *je-li návrh zjevně neopodstatněný, soud jej mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítne.*

[7] NSS v minulosti podrobně vyložil, že odmítnout návrh jako zjevně neopodstatněný lze tehdy, pokud se soud již obdobnou věcí zabýval, rozhodl zamítavým rozsudkem a nehodlá se od tohoto právního názoru odchýlit. Jde o specifický režim soudního přezkumu podle pandemického zákona, jehož účelem je zrychlené a zjednodušené rozhodnutí o návrhu (usnesení NSS ze dne 18. 5. 2021, čj. 5 Ao 2/2021 - 52, body 10 až 13, ze dne 8. 7. 2021, čj. 7 Ao 19/2021 - 19, nebo ze dne 12. 11. 2021, čj. 8 Ao 27/2021 - 72). Ústavní soud odmítá ústavní stížnosti v těchto věcech pro zjevnou neopodstatněnost (usnesení ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 1482/21 či ze dne 28. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 1498/21).

[8] NSS se přezkumu mimořádných opatření týkajících se povinnosti nosit ochranu dýchacích cest již věnoval v rozsudcích ze dne 27. 5. 2021, čj. 7 Ao 6/2021-112, ze dne 11. 6. 2021, čj. 10 Ao 12/2021-81, ze dne 27. 7. 2021, čj. 8 Ao 17/2021-63, a ze dne 30. 7. 2021, čj. 5 Ao 25/2021-51. Žádný z těchto rozsudků nezrušil mimořádné opatření, resp. nevyslovil jeho nezákonnost, proto, že nebylo vydáno v situaci probíhající nebo hrozící epidemie covid-19. V rozsudku ze dne 20. 10. 2021, čj. 2 Ao 7/2021 - 157, se NSS zabýval obdobnými námitkami, jako uplatnil navrhovatel v této věci. Dospěl k závěru, že povinnost nošení respirátoru (stanovená tehdy mimořádným opatřením odpůrce čj. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN) je účinný, potřebný a přiměřený nástroj potlačování a předcházení epidemie onemocnění covid-19. Soud tehdy shledal, že mimořádné opatření zasahuje do práv jednotlivců v únosné míře a současně stanoví výjimky, které zajišťují, aby v individuálních případech nepůsobilo nepřiměřené zásahy (rozsudek čj. 2 Ao 7/2021 - 157, bod 78). Navrhovatel podal také návrh na zrušení mimořádného opatření odpůrce čj. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN, který NSS usnesením ze dne 4. 11. 2021, čj. 2 Ao 9/2021 - 155, odmítl jako zjevně neopodstatněný. Závěry přijaté ve věci sp. zn. 2 Ao 7/2021 jsou přenositelné i na tuto věc, tím spíše, pokud se epidemická situace v době mezi vydáním mimořádného opatření čj. MZDR 15757/2020-56/MIN/KAN a nyní napadeného opatření zhoršila.

[9] Navrhovatel formuluje svůj návrh obecně a nesděluje v něm, jak jej opatření přímo zkracuje na jeho veřejných subjektivních právech. Obdobný návrh podal navrhovatel také proti dříve vydaným opatřením týkajícím se povinnosti ochrany dýchacích cest (sp. zn. 3 Ao 7/2021 či sp. zn. 5 Ao 26/2021). NSS již v usnesení čj. 2 Ao 9/2021 - 155 ve věci stejného navrhovatele týkající se otázky existence epidemie onemocnění covid-19, jeho nebezpečnosti a souvisejících zatížení zdravotnických zařízení odkázal na usnesení ze dne 8. 7. 2021, čj. 7 Ao 19/2021 - 19 (zejm. body 15 až 20). NSS se nehodlá odchýlit od závěrů přijatých v dřívějších rozhodnutích a nespatřuje ani jiný důvod, proč by měl návrh meritorně přezkoumat.

[10] Povinnost ochrany dýchacích cest chrání zejména právo na život a právo na ochranu zdraví zranitelných členů společnosti ohrožených epidemií onemocnění covid-19. Dále má preventivně chránit práva osob, které by v případě zhoršení epidemické situace, přetížení zdravotního systému a následného zavedení intenzivnějších omezení základních práv byly kráceny na svých právech, zejména na svobodě pohybu, právu na vzdělání, právu na (včasnou) zdravotní péči (rozsudek čj. 2 Ao 7/2021 - 157, body 57 a 58). Povinnost nošení ochrany dýchacích cest uložená osobám s protilátkami, včetně osob očkovaných, rovněž obstála jako vhodný nástroj potlačování epidemie onemocnění covid-19 (rozsudek čj. 2 Ao 7/2021 - 157, bod 63). Očkování ani protilátky zcela nevylučují hrozbu nákazy touto nemocí ani její přenos (rozsudek čj. 2 Ao 7/2021 - 157, bod 76). NSS připomíná, že dokonalý

pokračování

nástroj ochrany proti onemocnění covid-19 neexistuje. Méně intenzivní a krátkodobá omezení některých základních práv, o nichž lze z rozumných důvodů mít za to, že brání zesílení epidemie, mohou být nezbytným nástrojem prevence před opakovaním intenzivnějších zásahů. NSS i v nyní projednávaném případě zdůrazňuje, že zvládnutí epidemie onemocnění covid-19 se neobejde bez solidarity a společenské odpovědnosti.

[11] K obecné námitce zdravotních dopadů povinnosti nosit ochranu dýchacích cest NSS konstatuje, že napadené opatření obsahuje výjimku pro osoby, které nemohou mít ze závažných zdravotních důvodů nasazen respirátor [čl. I odst. 2. písm. hh) napadeného opatření]. Lékař v individuálním případě posoudí, zda převažují rizika plynoucí z nákazy onemocnění covid-19 nebo negativní účinky nošení respirátorů. Proti postupu lékaře se lze bránit stížností u České lékařské komory či jinými zákonnými prostředky.

[12] NSS neshledal důvod k provedení dokazování, neboť žádný z navržených důkazů nemohl přinést skutkové zjištění, na jehož základě by toto řízení skončilo jiným výsledkem. Všechny právní otázky uvedené v návrhu pak již NSS zodpověděl v dřívějších rozhodnutích.

[13] K tvrzenému rozporu judikatury NSS s usnesením rozšířeného senátu čj. 4 Ao 3/2021 - 117 lze odkázat na odůvodnění rozsudku čj. 2 Ao 7/2021 - 157. NSS tehdy neshledal důvod pro přerušení řízení kvůli probíhajícímu řízení před rozšířeným senátem ve věci sp. zn. 4 Ao 3/2021, neboť *napadené opatření neomezuje činnost provozoven stravovacích služeb, spolkové, sportovní a jim podobné akce, a další aktivity typově podřaditelné pod § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví. Napadené opatření se ani s odkazem na § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví nesnaží obcházet úzce vymezenou osobní působnost, kterou pro omezení těchto činností stanoví § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví.* Ze stejných důvodů nelze ze závěrů usnesení rozšířeného senátu čj. 4 Ao 3/2021 - 117 vycházet ani při přezkumu napadeného opatření.

[14] Podle NSS je na první pohled jednoznačné a nesporné, že neexistuje reálná možnost, aby soud zrušil napadené opatření na základě návrhu podaného navrhovatelem. Na tomto závěru by nemohlo nic změnit ani to, že by navrhovatel svá tvrzení doložil. NSS navíc poznamenává, že § 101b odst. 2 s. ř. s. brání tomu, aby navrhovatel rozšiřoval návrhové body v průběhu řízení.

[15] NSS shledal návrh zjevně neopodstatněným, proto jej odmítl podle § 13 odst. 3 pandemického zákona.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že návrh nebyl odmítnut bez jakéhokoli věcného posouzení, nebyl soud povinen vrátit již zaplacený soudní poplatek ve smyslu § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, nebo rozhodnutí ve věcech sp. zn. 5 Ao 2/2021, sp. zn. 5 Ao 8/2021, sp. zn. 5 Ao 10/2021 či sp. zn. 7 Ao 19/2021).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu